

selve Tjenestetiden. Der er anført, at disse Bestemmelser kunde gribe forstyrrende ind i den nu bestaaende Organisation, maaskee ogsaa i den fremtidige, men jeg troer, at de ere affattede saaledes, at de slet ikke kunne gjøre det; de slutte sig i alt Fald nøie til hvad der er skeet i de sidst forløbne Aar.

Sørensen: Den Glæde, som i det Hele taget vakte i Folket ved Indførelsen af almindelig Værnepligt, det var slet ikke Glæden over, at alt vaabendygtigt Mandskab skulde komme til at staae i Rullerne, gaae til Sæssion, komme til at trække Lod og komme til at faae Deel i alle de vilkaarlige Undtagelser og i alle de Underskøb, som ved Sæssionerne i Fortiden ere begaaede eller antages at være begaaede. Derover var der slet ingen Glæde i Folket, men Glæden bestod deri, at alle Statsborgernes vaabenpligtige Sønner bleve undertastede Vaabenøvelse og virkelig kom med til Vaabenøvelse og Krigsførelse, saalænge Krigsaarene varede. — Glæden bestod altsaa i Paalæggelsen af Lighed i Byrden, Lighed i Pligtens Dnyldelse af alle dem, som vare dertil kvalificerede; men i det Dieblik, at der nu skal begyndes med at ophæve denne Lighed og begyndes med det gamle Udskrivningsvæsen, hvorved baade Lodtrækningen og Vilkaarligheden og saa mange andre Undtagelser finde Steb, jeg siger, i det Dieblik der begyndes dermed igjen, og hvis det fortsættes, da vil derved opstaae den allerhøieste Utilfredshed i Folket, man vil da reent ud med Grund sige, at saa var den hele almindelige Værnepligts Indførelse aldeles ingen Nytte til, men den var endogsaa til Anytte og bidrog altsaa kun til, at de Mandes Sønner, som tilforn ikke vare med i Ulighedsbyrden, i Uretfærdighedsbyrden, de ere nu dog ogsaa komne med derind under, og til Slutning falder jo Byrden kun paa de Fattige, eller paa dem, der af en eller anden Grund ikke kunne andet end lade sig udskrive, og saa maae vi spørge, hvormed skal Landet da forsvares i det Dieblik, at Krig indtræffer, og det værnepligtige Mandskab for Størstedelen ikke er vaabenøvet, — vi staae jo altsaa da, som vi stod i Aaret 1848 ved Krigens Udbrud. — Det kan altsaa ikke hjælpe atter at begynde og fortsætte det Gamle, det kan ikke hjælpe at begynde en Ud-

skrivning, hvorefter ikke en Hjerdepart af de Værnepligtige bliver udskreven, og atter igjen en Hjerdepart af de Udskrevne ikke bliver øvet, jeg siger, det kan ikke hjælpe; thi derved er det ligefrem, at man kun omgaaer den Pligt-opfyldelse for de Fleste, som Alle indrømme er lige og reifærdig og bør være lige for Alle. Ifølge det Forslag, som den ærede Comitee har forelagt, skal alt Mandskab, som staaer for Udskrivning, virkelig udskrives til Tjenesten, men med detsamme overlades det til Krigsministeren, hvormange af de Udskrevne han vil indkalde til Dvelse; derved kan jeg ikke skjønne, man kommer synderligt nærmere, end den provisoriske Lov er kommen, thi enten det overlades til Krigsministeren, der ligefrem erklærer, at han ikke vil have flere indkaldte til Dvelse end dem, der ved den provisoriske Lov skulle indkaldes, eller det ikke overlades til ham, er altsaa ligegyldigt; thi Frugten bliver den samme. Skal altsaa dette Lovforslag faae nogen Kraft, hvis det bliver antaget, da mener jeg, det maa forandres derhen, at alle de Udskrevne, som ere pligtige dertil efter Alderen, ogsaa virkelig indkaldes til Dvelse og gennemgaae samme. Med Hensyn til alle de Indvendinger, som nu fremkomme om, at det vilde blive altfor kostbart for Landet at lade det hele aarlige værnepligtige Mandskab indøve, at den dertil medgaaende Bekostning vil blive altfor stor, og at Landet ikke kan bære den Bekostning, da er det jo soleklart, at Byrden derved slet ikke vil blive større end den Byrde, som tilforn i Fredstid havde, naar Dvelsen kun bliver i saa kort Tid, som det behøves, og at det indøvede Mandskab derefter strax kan gaae hjem hver til sin Forretning, og er blot saaledes tjenstdygtig, at de allesammen fik den tilbørlige Dvelse, uden at holde dem i længere Tid. — Det ene Skolehold kunde afløse det andet, den ene tjenstgjørende Afdeling afløse den anden i behørig kort Tid, og derpaa strax gaae hjem igjen. Paa denne Maade vilde Landets hele vaabenøvede og vaabendygtige Mandskab altid staae parat og være indøvet, naar Kringen kom, og deres Forsvar for Landet behøvedes; men paa den Maade derimod, som nu er atter begyndt ved den sidste Udskrivning, og som vistnok vil blive fortsat, ef-